

Magyarország egyik legvonzóbb színésznője férjének lenni nem lehet egyszerű dolog, ha az adott férfi nem olyan higgadt, nyugodt, megbízható és racionális, mint Attila. Hogy egymásra találtak, abban komoly szerepet játszott a fájdalom, és hogy azóta is együtt vannak, abban pedig a bizalom.

Attila, Gubás Gabi férje

„Maximálisan megbízunk egymásban”

SZEGŐ ANDRÁS
INTERJÚJA

– Attila, te Erdélyből jöttél, vidéken dolgoztál, amolyan gyógyító emberként. Mielőtt megismerted, mennyit tudtál Gabiról?

– Az égvilágon semmit. Volt három haverom az úgynevezett színi világból, Szabó Győző, Kamarás Iván és Hevér Gábor, általuk időnként jártam is színházba, de csupa olyan darabot láttam, amiben nem szerepelt Gabi. A nevét sem hallottam.

– De akkoriban Gabi már több filmnek is volt főszereplője. Úgy emlékszem, hogy a vörös sztár Dobó Kata volt, a fekete pedig Gabi.

– Nekem ez teljességgel kimaradt. Nemigen jártam moziba.

– Akkor aligha a sors útjai vezérelték a találkozásokat...

– Vagy ha igen, akkor az elég kacskaringósra sikeredett. Azért kerestem meg, hogy tudnék-e rajta segíteni.

– Egyszer csak belépett hozzád – a rendelésedre – egy varázslatos szépségű lány...

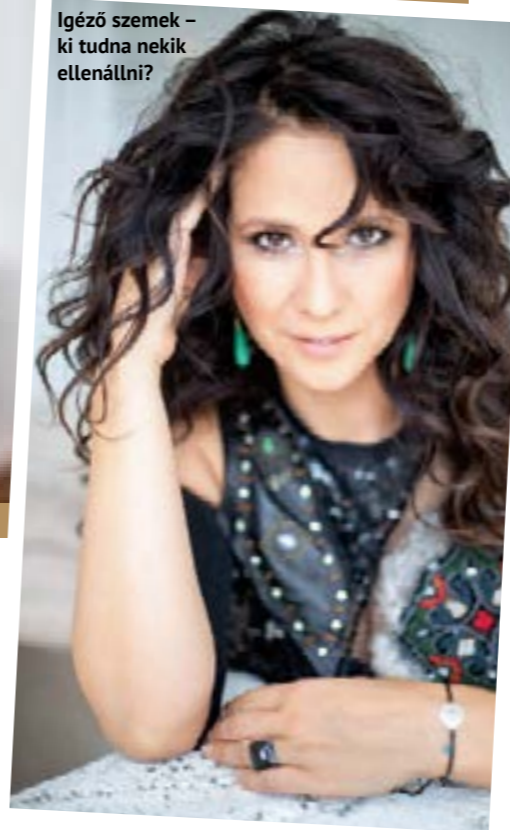
– Én léptem be hozzá. Hevér Gábor szólt, hogy egy kolléganőjének volt egy kis balesete...

– Akkor esett le a színpadról.

Gubás Gabi az Oscar című darabban Mózes Andrással

Igézó szemek – ki tudna nekik ellenállni?

oda, én meg jártam arrafelé, így beugrottam hozzá. Azt beszéltek meg, hogy az öltözőjében vár.

– Nem döbbsz meg, hogy ki is az illető?

– Nem. Egy ázott macska ült ott, meglehetősen magába roskadott. A hosszú ideje tartó hátfájás már nagyon megviselte.

– Azt se vetted észre, hogy egy kivételes szépség az illető, aki megbabonázta a közönséget, aki körül nyüzsgöttek alkalomra várva a kollégái, akit öltözőjében minden előadás után az ország egyik leghatalmasabb emberének hatalmas rózsacsokra várt...?

– Ha betegről van szó, nincs szép vagy csúnya, okos vagy buta, vonzó vagy taszító. Ilyenkor csak az van, hogy miként lehetne megoldani a problémát, illetve hogy meg tudom-e én oldani, vagy küldjem más szakemberhez. Lúdtalpbetétet nem tudok csináltatni, se fogat húzni... Semmi egyebet nem figyelek, csak a problémát. Előfordul, hogy sok év után felkeres valaki, akire természetesen nem emlékszem, de ha elmondja, hogy miért volt akkor nálam, akkor beugrik minden.

– Mondják is, hogy az igazi sebész nem arcról, hanem a vágásról ismeri fel volt pácienseit.

– Így van. Ráadásul kialakult bennem gyerekkoromtól, hogy a külsőre nem figyelek oda. Egy kis erdélyi faluban nőttem fel, és halálosan beleszerettem a cukrász nénibe. Szent fogadalmat tettem, hogy ha nagy leszek, akkor őt fogom feleségül venni. A szomszédban

lakott egy bölcs idős bácsi, aki látva lobogásomat, egyszer leült velem beszélgetni, mint férfi a férfival, és elmondta, hogy nem szabad csak a külső alapján megítélni a nőket, ami bennem van azóta is. Néhány évvel ezelőtt egy társasággal voltam, amikor a tévé közvetítette a világszépe-választást. Mindenki izgatott volt, csak én ültem ott fanyalagva. Mi van, Attila, kérdezték, neked nem a lányok tetszenek? De, mondtam, csak én más szempontból figyelem őket. Az egyik a gerincferdülést veszem észre, a másik a tartáshibát, és nem azt, hogy melyiknek van jó melle vagy fenéke. Meg azt, hogy a gesztusaiban, mimikájában, mozgásában milyen lelki jelenségek tükröződnek. Volt egy tanárom, aki úgy tartotta, hogy amíg bejön, és leül a páciens, a járásából, állásából, légzéséből, nyögéséből, forgásából, beszédéből meg kell ismerni, hogy ki is az illető.

– Ami azt jelentette Gabi esetében, hogy...?

– Hogy Gabi nagyon szorgalmasan és lelkiismeretesen végezte az előírt gyógytornát, majd ennek hatására tünetmentes lett.

– És aztán?

– Aztán semmi. Elköszöntünk, és mentünk a dolgunkra. Egy évig nem is tudtunk egymásról. Később felhívott, hogy kicsit megint fájni kezdett a háta. Mondtam, hogy most Szentendrén vagyok, de úgyis járok az Andrassy út felé, akkor beugrok. Útközben a benzinkútnál, gondoltam, kedvességéből viszek valamit, és leemeltem egy marcipánszívet. A hatás egészen más volt, mint azt képzeltem. Kiderült, hogy éppen Valentin-nap volt, és ezt gesztusnak értelmezte Gabi. Innen kezdődött tétova közeledésünk. Közös ebédek, reggelik, séták, aztán egy dobogókői kirándulás, és... szóval... Szerelem, házasság, két gyerek...

– Neked, aki egy egészen más világból jöttél, nem volt furcsa megszokni, hogy Gabi a szemed előtt a színpadon, filmen, szerepe szerint tapizzák, csókolják, vetkőztetik...

– Nálam is levetkőznek emberek, én is sokszor tapogatom őket. Az az ő szakmája, ez az enyém, ez soha közöttünk nem okozott feszültséget. Ha látom, hogy csókolózik, és közben valamit esetleg nem jól csinál, akkor az zavar, és meg is mondom neki, hogy nem volt eléggé élethű a jelenet.

– Ez bizalom kérdése?

– Igen. És nagyon jó, hogy maximálisan bizunk egymásban.

– Mi az, ami megfogott Gabiban?